

HỒI THƯ HAI MƯƠI BA TU LA CUNG

Mặt trời lên gần đến đỉnh đầu. Trước mặt là một khu hoang mộ rộng lớn, giữa khu mộ một ngôi miếu Địa Tạng Vương nổi lên, nơi này cả năm ngoài những ngày vía Địa Tạng Vương và tháng lập xuân mới thấy khách đến cúng bái tảo mộ, ngoài ra bình thường chẳng mấy khi có người đặt chân vào.

Bấy giờ, dưới ánh nắng chói chang, một thiếu nữ xinh đẹp đang đi trên đường ngang qua khu hoang mộ, mắt nhìn thấy ngôi miếu Địa Tạng, bất giác nghĩ điều gì trong đầu đứng lại lẩm nhẩm một mình:

- Ta đi làm chuyện này mà mang theo bảo vật trong người thật không tiện chút nào, hay là tạm thời dấu nó trong ngôi miếu này, chẳng có ai biết được...

Thì ra thiếu nữ này chính là Vô Danh Hoa Lãnh Thanh Nga, bấy giờ chủ ý đã định liền quay người đi nhanh vào trong miếu.

Bên ngoài trời nắng nóng, nhưng ngược lại trong miếu lại râm mát tối tăm, ngôi miếu âm u tĩnh mịch nằm khuất sau những tàng cây cổ thụ, ánh nắng mặt trời gần như không chiếu vào trong ngôi miếu được.

Lãnh Thanh Nga chân đã đến gần cửa miếu, miếu lặng ngắt như tờ, nhưng có thật là không có người chăng? Thực có nhiều chuyện ngẫu nhiên đến bất ngờ, chính lúc này bên trong miếu Lộ Vân Phi cũng đang nghỉ chân tại đây, chàng ngồi bên bậc điện thờ lặng im như một pho tượng. Nhưng khi bước chân bên ngoài lọt vào trong, Lộ Vân Phi cau mày nghĩ ai lại vào miếu giờ này, hay chỉ là khách đi đường vào nghỉ mát?

Tuy nghĩ vậy nhưng chàng vẫn cẩn thận, trước tiên nhìn ra ngoài theo khe ô cửa thông gió, vừa nhìn bất giác chấn động cả người, thốt lên trong lòng:

- Cô ta theo chân ta đến đây sao?

Lãnh Thanh Nga chân đã đặt lên tam cấp...

“Không thể để cô ta bắt gặp ta...”

Lộ Vân Phi tính nhanh trong đầu rồi nhảy phóc người lui sau bệ thờ ẩn người thật nhanh. Lãnh Thanh Nga bước vào trong miếu đến thẳng trước bệ thờ, hai tay chấp lại mắt nhìn tượng Địa Tạng Vương lâm lâm khẩn niệm:

- Địa Tạng Vương Bồ Tát, tín nữ Lãnh Thanh Nga mạo muội đem một vật thác nhờ trong này, xin Bồ Tát không trách tội.

Khấn xong, hai tay vái thêm một cái nữa mới đứng lên.

Lộ Vân Phi nấp sau bệ thờ trong lòng thấy quái lạ, thâm nghĩ:

- Cô ta đúng là tặc nhân, trộm đồ rồi mang đến am Bồ Tát mà cất giấu, nhưng cô ta trộm vật gì chứ? Một mỹ nhân xinh đẹp như tiên lại đi trộm cắp thì quả là một chuyện khó hiểu.

Khám thờ có khe hở, cho nên chàng có thể nhìn qua khe hở thấy được bên ngoài. Lãnh Thanh Nga lúc này đang đưa mắt nhìn quanh tìm chỗ cất giấu đồ vật, rồi đột

nhiên cô ta nhún mình nhảy lên cao, một tay chộp lấy rương điện... Thân pháp quả cao cường, đến Lộ Vân Phi nhìn thấy cũng phải thầm khen trong lòng.

Lãnh Thanh Nga treo người lơ lửng một hồi, chùng như không tìm thấy chỗ nào thích hợp, liền buông tay thả người xuống đất nhẹ nhàng không hề gây ra một tiếng động nhỏ. Do dự một lúc, cuối cùng Lãnh Thanh Nga bước đến bệ Phật. Lộ Vân Phi trông ngược đập thành thạch, nếu như để cô ta phát hiện trong tình hình này thì ngưng ngập khó xử vô cùng, vậy mà phía sau thì không có cứu hộ. May mà trong điện tối mờ mờ, chàng ngồi yên đến thờ cũng không dám thở mạnh.

Lãnh Thanh Nga bước lên bệ thờ trong miệng chọt “à” lên một tiếng, chùng như đã tìm ra được chỗ dấu đồ vật thích hợp. Chỉ thấy cô ta hai tay lật nghiêng pho tượng, bên trong tượng quả nhiên trống rỗng, nơi này dấu đồ thì thực kín đáo. Lãnh Thanh Nga cho chiếc tay nải vào bên trong rồi hạ pho tượng trở lại vị trí cũ.

- Hiện tại thì ta có thể yên tâm và rảnh tay hành động bước thứ hai.

Lãnh Thanh Nga phủ tay, miệng thốt lên, rồi quay người bước nhanh ra khỏi miếu. Đương nhiên cô ta nằm mộng cũng không thể ngờ lúc này Lộ Vân Phi đang có mặt tại hiện trường

Chờ thêm một lúc, Lộ Vân Phi xác định Lãnh Thanh Nga không quay lại rồi mới nhảy ra, nhìn pho tượng mà trong đầu chàng loạn lên hai dòng suy nghĩ mâu thuẫn nhau. Chàng rất muốn giở pho tượng lên xem vật Lãnh Thanh Nga cất giấu kia thực ra là vật gì, thế nhưng chàng nghĩ lại thân mình là võ sĩ chân chính, lén lút xem vật riêng của người khác là một hành động không quang minh chính trực.

Chàng đứng trước bệ thờ mà tần ngần mãi chưa quyết... Nhưng rồi, sự tò mò cần biết bí mật sau pho tượng kia là vật gì dâng lên càng lúc càng mãnh liệt trong lòng chàng, mấy lần chàng định hành động, cuối cùng thì suy nghĩ chấm dứt ngay điều này.

Thực tế thì vật này ăn trộm mà có, đừng nói là xem, mà nếu có lấy đi thì cũng không phải là quá lắm.

o0o

Chu Tam Mị quảy đôi gánh không trở về nhà. Thị vào nhà khoá trái cửa lại, vút quang gánh một bên, đi thẳng lui nhà sau rửa mặt rồi quay trở lại phòng ngủ. Âu Thiếu Bạch đứng ngay cửa phòng khuôn mặt khỉ của lão chùng như càng dài ra, ánh mắt thất thần trông thật thảm hại.

Chu Tam Mị cất tiếng nói:

- Nhị ca, sao thế?

Âu Thiếu Bạch giọng lạt đi:

- Ta đợi người suốt cả buổi sáng.

- Tôi mới bán xong rau, có chuyện gì thế?

- Tam Mị, cô quá hoang đường.

Một câu này khiến Chu Tam Mị tròn mắt kinh ngạc la lên:

- Hoang đường! nghĩa là sao?

- Trong phòng ngủ hai cái xác nằm hai đồng, thế mà ngươi có thể yên tâm đi bán rau. Nếu như bị người khác nhìn thấy, báo lên quan thì ngươi nghĩ xem hậu quả...

Chu Tam Mị thất sắc la lên:

- Gì? Hai xác chết?

Âu Thiếu Bạch nghiêng người tránh đường cho Chu Tam Mị bước vào trong.

“A” Chu Tam Mị kinh hồn la lên một tiếng, hai mắt tròn tròng trắng dã, thân hình thị run lên bần bật. Chu Tam Mị vừa nhìn thấy thì nhận ra ngay xác chết nằm trên nền nhà đầy máu chính là con quý háo sắc bị thị dụ là Tống Đại Sơn, bụng bị chém một đường, lộ ra ruột gan chết thật thê thảm. Nhưng càng kinh hồn hơn chính là khi thị nhận ra người nằm chết trên giường thị lại chính là đồng bọn của mình – Hồng lão thất.

Chu Tam Mị run người chết lặng một lúc mới thốt lên:

- Nhị ca, chuyện... này là thế nào?

Âu Thiếu Bạch đảo nhanh ánh mắt lạnh lùng nói lại:

- Chính là ta đang muốn hỏi ngươi

- Tôi... quả thực không hay biết gì...

- Nói thế... chẳng phải ngươi giết người?

- Tôi vì sao phải giết người chứ?

Âu Thiếu Bạch cảm thấy kinh ngạc nói:

- Thế thì quái lạ, ban đầu ta cứ ngỡ...

- Cứ ngỡ thế nào?

- Cứ ngỡ Hồng lão thất không thủ môn quy, cùng ngươi làm chuyện mờ ám bày ra trò này...

- Nói bậy.

Chu Tam Mị tái mặt thét lên, quả là một điều mà đến thị nghe cũng thất sắc, một câu này nếu lọt vào tay thượng cấp thì dù có hay không đối với thị cũng là điều bất lợi.

Âu Thiếu Bạch cắt ngang câu chuyện nói:

- Không nói chuyện này nữa, hiện tại cần nhất là lo thu xếp hậu sự, ta lập tức gặp Mạc chương quay báo lại mọi chuyện, ngươi cứ ở đây đừng đi đâu nhé, đề phòng có người đến.

- Nhị ca...

- Có chuyện gì nữa?

Chu Tam Mị nhả mặt nhìn Âu Thiếu Bạch nói:

- Theo tôi thấy, chuyện này... làm sao lại phát sinh tại đây?

Âu Thiếu Bạch liếc nhìn xác Tống Đại Sơn nói:

- Tống Đại Sơn là một tên sắc quỷ, hẳn đến tìm người định giờ trò quyết chẳng sai, nhưng còn Hồng lão thất vì sao lại có mặt tại đây, song phương thực ra ai giết ai, hoặc là có người thứ ba giấu mặt trong chuyện này, đều là những ẩn số chưa thể đoán định được.

Chu Tam Mị ánh mắt sáng lên giọng hoài nghi nói:

- Phải chăng là người của Tu La Cung?

Âu Thiếu Bạch lắc đầu chép miệng đáp:

- Khó nói.

- Cứ theo những chuyện liên tiếp phát sinh mấy hôm nay mà nói, nếu như không phải là Tu La Cung biết được chân tướng của chúng ta mà ra tay hành động khủng bố, thì nhất định là một kẻ thù cực kỳ đáng sợ của chúng ta.

Âu Thiếu Bạch ngẫm nghĩ rồi gật đầu nói:

- Rất có thể như thế.

- Nhị ca, huynh hành động cẩn thận một chút, bất cứ phương diện nào cũng bất lợi cho nhị ca.

- Ta biết...

Âu Thiếu Bạch bất chợt rung mình một cái, chừng như một góc tối nào đó đang có một đôi mắt sắc lạnh nhìn lão, mà lão thì không sao nhìn thấy đôi mắt ấy được. Dịch nhân hữu hình thì dễ ứng phó nhưng dịch nhân vô hình thì cực kỳ đáng sợ. Âu Thiếu Bạch bất giác giơ tay lên sờ quanh cổ mình, nếu như người Tu La Cung đã biết được chân tướng của lão thì đúng là đại họa lâm đầu.

Những ý nghĩ xấu lướt nhanh trong đầu, bất giác lão thốt lên:

- Theo như Tống Đại Sơn nói, thì Tu La Cung chừng như hoàn toàn không nghi ngờ gì về ta...

Chu Tam Mị cau đôi mày liễu nói:

- Ai biết được, không chừng bọn chúng cố ý làm như chưa hay biết gì, giăng một mề lưới khiến nhị ca muốn chạy cũng chạy không kịp.

Âu Thiếu Bạch trong ánh mắt lộ hàn quang, nghiêng răng rít lên:

- Tam Mị, người nói rất có lý. Ta... sẽ lập tức đến phi báo cho Mạc chương quây.

Nói rồi lão quay người chạy nhanh ra cửa.

Chu Tam Mị đưa mắt nhìn hai xác chết bất giác hơi run trong lòng, thị linh cảm chuyện này càng lúc càng nghiêm trọng.

Âu Thiếu Bạch vội vội vàng vàng chạy nhanh đến Tân Lai khách điểm tìm gặp Mạc chương quây. Suốt dọc đường lão luôn thận trọng đề phòng xảy ra chuyện bất trắc, mắt dáo dác nhìn trước nhìn sau, tai thì nghe ngóng chung quanh, bất kỳ một khách bộ hành nào cũng có thể là kẻ thù của lão. Chỉ cần có một ánh mắt nhìn lão hơi đáng ngờ, là lão lập tức chuẩn bị ứng phó.

Ra khỏi trấn tập, chạy được một quãng đường, chợt nghe tiếng vó ngựa dồn dập, từ xa mà nhìn theo lão phán đoán thì nhất định là bọn võ sĩ của Tu La Cung. Trước khi

tình hình còn chưa sáng tỏ, Âu Thiếu Bạch chẳng dám tiếp xúc với chúng, Để tránh phiền phức, lão liền rẽ sang một con đường mòn, thà đi xa một chút còn hơn là phải gặp bọn chúng.

Đi theo đường mòn một hồi thì đến một khu mộ hoang, lão nhìn thấy một ngôi miếu nhỏ chính là miếu Địa Tạng Vương. Đến nơi thấy dấu chân ngựa dẫm nát, lão thâm hiểu nơi này vừa bị lục soát, lão thở phào nhẹ nhõm đi thẳng đến miếu.

Trong miếu ám tối tịch mịch, lão là người dây kinh nghiệm, chưa vội vào ngay mà dừng chân lại trước miếu nghe ngóng một lúc. Khi thấy không có gì khả nghi, lão bước chân vào trong miếu, nhưng vẫn đưa mắt nhìn quanh một vòng, lượng tình thế bất trắc nhất cũng có đường tiến thoái, cuối cùng mới yên tâm ngồi xuống trước bệ thờ mà nghỉ. Từ đây nhìn ra, chỉ cần có người đặt chân đến thì lão có thể phát hiện ra ngay.

Nhưng lão còn chưa ngồi nóng chỗ thì một giọng nói lạnh lùng từ trong góc tối điện nội vang lên:

- Âu hương chủ hạnh ngộ.

Âu Thiếu Bạch giật nảy mình nhưng lão cố trấn tĩnh tinh thần, cố làm như không hề có gì xảy ra trầm giọng nói:

- Vị bằng hữu nào vậy?

Miệng nói, nhưng người cũng đã đứng lên, từ từ quay người lại, vừa nhìn bất giác khiến lão chấn động tâm thần, trông ngực đập thình thịch.

Nguyên trước mắt lão chính là quái khách thần mật từng cứu tính mạng lão một lần trong Nguyệt lão từ, vẫn chiếc nón trúc trên đầu che hết nửa mặt, khó có thể nhìn ra được diện mạo thế nào.

- A!... thì ra...thì ra là các hạ...

Âu Thiếu Bạch cố gắng giữ giọng hết sức bình hòa, nhưng lưỡi cứ như cứng lại không nghe theo ý lão, ánh mắt liếc nhìn quanh đảo đảo.

- Âu hương chủ vì sao lại đến nơi này?

- Ồ! Lão phu chỉ đi đường mệt, nên ghé vào đây nghỉ chân một lúc.

- Thế thì khéo thật!

- Khéo à?

Âu Thiếu Bạch trong lòng phập phồng la lên hỏi tiếp:

- Khéo thế nào chứ?

- Khéo là vì khi tại hạ nghĩ chúng ta nên gặp nhau, thì quả nhiên các hạ đến đây...

- Gặp nhau? Có chuyện gì xin chỉ giáo chăng?

Lộ Vân Phi lãnh đạm nói:

- Chỉ giáo thì không dám, chỉ là có chuyện nhỏ.

- Xin hỏi...

- Tại hạ có một bảng danh đơn khách dự yến, Âu hương chủ là một người trong danh sách đó. Lần trước cứu các hạ là vì sợ khó mời những vị khách khác, hiện tại đã lần ra đầu mối rồi, cho nên đặc biệt tại hạ mời các hạ nhập tiệc trước.

- Người... người nói thế... có ý gì?

Âu Thiếu Bạch mặt biến sắc, không tự chủ được lui liền ba bước dài.

- Đã nói quá rõ rồi, mời người nhập tiệc, thường lệ phải có qua có lại, ăn của người ta há không trả? Ha ha ha ha...

Lộ Vân Phi nói cuối câu ngã mặt lên cười dài, trong tiếng cười chứa đầy sát cơ bức Âu Thiếu Bạch lui liền thêm mấy bước nữa.

Âu Thiếu Bạch mặt xám lại như chàm, một hồi lâu mới nói được:

- Người... thực ra người là ai?

Lộ Vân Phi lạnh giọng đáp:

- Là bằng hữu vong niên của khách mời chính trong Huyết yến năm xưa.

Âu Thiếu Bạch vừa nghe một câu này giật thót người buộc miệng la lên, không còn giữ được bình tĩnh:

- Người... người là bằng hữu vong niên của Ma Âm Kiếm Thân?

- Không sai. Ta chính là Lộ Vân Phi, giờ thì có thể cho người biết.

Âu Thiếu Bạch toàn thân run lên, chân cứ lùi dần về sau đến góc điện thì không còn lùi được nữa.

- Thì ra người là Kim Bài Sát Thủ Lộ Vân Phi, người muốn gì?

- Túc Vỹ Đình đã ra đi rồi, giờ đến lượt người lên đường thôi.

Âu Thiếu Bạch chấn động tâm thần, kinh hoảng không thể nào tả nổi, chẳng thể ngờ được lão đạo trưởng Túc quán chủ Tam Thanh quán lại bị chết dưới tay Kim Bài Sát Thủ.

Âu Thiếu Bạch lắp bắp thốt lên:

- Túc... Túc quán chủ... là do người giết, người... đốt đạo quán?

- Không sai chút nào!

Âu Thiếu Bạch hãi sợ không tưởng nổi, lão ta đương nhiên đã nghe tiếng nhân vật thịnh danh giang hồ gần đây Kim Bài Sát Thủ Lộ Vân Phi kiếm thuật cao cường, xem ra lời truyền ngôn giang hồ không sai chút nào. Nhân vật hiện đang đứng ngay trước mặt lão mới đáng sợ làm sao.

Công lực như Vũ Soái Túc Vỹ Đình còn cao hơn Âu Thiếu Bạch một bậc, vậy mà còn bỏ mạng trong tay Kim Bài Sát Thủ, thử hỏi bản thân hẳn làm sao đương cự nổi? Nhưng đã là người trong giang hồ, vô luận thế nào, tuyệt không bao giờ chịu thúc thủ chờ chết. Bấy giờ hẳn liền ngầm vận công lực chuẩn bị trí mạng một phen, hy vọng còn tìm được một sinh lộ trong đường cùng.

“Đỡ...!”

Âu Thiếu Bạch chẳng chờ đợi, liền xuất thủ chủ động tấn công trước, định mở đường máu thoát chạy.

- Lui lại!

Lộ Vân Phi nhanh như chớp cả kiếm lẫn võ quét một đường phong bế tất cả lối ra. “á”!

Âu Thiếu Bạch thất thanh la lên một tiếng đau đớn, tay trái đỡ nhanh lấy tay phải vừa trúng một kiếm, nhảy lùi lại nguyên vị, mặt khỉ của lão giờ co rúm lại trông càng thảm hại. May mà vừa rồi kiếm của Lộ Vân Phi còn chưa rút khỏi vỏ, nếu không thì cả cánh tay phải có lẽ đã phế bỏ chứ chẳng chỉ bị thương như vậy.

Âu Thiếu Bạch ánh mắt run run lăm lét nhìn Lộ Vân Phi không chớp, tia hy vọng thoát thân vừa nhen nhúm trong lòng hắt tắt ngấm, một bóng tối ghê rợn bao phủ trên đầu hắn.

- Họ Âu kia, chủ nhân của người Bốc Đại Khánh hiện ẩn thân chỗ nào?

Âu Thiếu Bạch cố trấn tĩnh hỏi:

- Người... muốn biết?

- Đương nhiên, chiếu theo danh đơn khách yến thì hắn là một trong những quý khách!

- Người nghĩ ta có thể nói cho người biết sao?

- Tốt nhất người nên nói ra.

- Hừ! Người nằm mộng.

Lộ Vân Phi giọng trở nên lạnh lùng:

- Âu Thiếu Bạch, người tiếm phục trong Tu La Cung, sát hại Hồng Hoa võ sĩ, dùng quỷ kế bắt nội vụ tổng quản Ônng Vĩnh Thọ, mà chủ nhân các người còn có oán cừu với Tu La Cung. Nếu như ta mang người giao nộp cho Tu La Cung, vạch trần chân tướng của người, người thử tưởng tượng xem thế nào?

Âu Thiếu Bạch khuôn mặt co rúm lại nhỏ đến nỗi không còn có thể nhỏ hơn nữa, toàn thân cơ nhục, xương cốt cũng rút lại, khí lạnh chạy xuyên thấu sống lưng.

Chết! Chung quy cũng chỉ chết một lần, với nhân vật trong giang hồ mà nói thì chỉ là chuyện thường tình không đáng kinh khủng. Nhưng điều khiến lão kinh khủng nhất là bao nhiêu năm nay lão che đậy lai lịch thân thế, đồng thời xây dựng một cơ sở vững chắc cho mình, vậy thì làm sao mà nhân vật thần bí đáng sợ này lại biết được chân tướng của lão chứ?

Âu Thiếu Bạch càng nghĩ càng thấy hận hơn là sợ, nghiến răng rít lên:

- Họ Lộ kia, người... biết hết bí mật của bốn môn sao?

Lộ Vân Phi lạnh giọng cao ngạo:

- Đương nhiên rất rõ!

- Làm sao người biết được?

- Hỏi điều này đối với người chẳng ích gì, đừng hỏi thì hơn. Xem ra người đến chết cũng không chịu nói ra nơi ẩn thân của chủ nhân các người?

Nói câu này, ánh mắt chàng sắc lạnh như dao chiếu thẳng vào mặt Âu Thiếu Bạch.

- Ta có thể nói ra ư? Ha ha ha...

Âu Thiếu Bạch cất tiếng cười dài, thế nhưng không nói cũng biết trong lòng hắn thì lại đang run.

- Âu Thiếu Bạch, chớ cười, người không nói thì cũng có kẻ khác nói. Ta giết người, người nên cảm kích ta mới phải, ta cho người được chết nhanh chóng nhẹ nhàng. Bên ngoài người Tu La Cung rất nhiều, nếu như ta mang người giao cho chúng thì người muốn chết cũng không chết được.

Một câu tuy tàn khốc nhưng đó lại là sự thật.

Âu Thiếu Bạch ánh mắt rung động mạnh, chẳng hiểu lúc này lão nghĩ gì trong đầu. Nhưng Lộ Vân Phi tinh mắt, vừa nhìn đã đoán ra tâm ý của Âu Thiếu Bạch, lạnh lùng nói:

- Âu Thiếu Bạch, người chớ nên toan tính viễn vông, hôm nay người đã cầm chắc cái chết...

Lộ Vân Phi nói chưa hết câu, Âu thiếu bạch đã thò nhanh hai tay vào trong túi...

“Phập”

“Hự...!”

Máu tuôn thành vòi, tay Âu Thiếu Bạch còn chưa rút ra khỏi túi thì lưỡi kiếm trong tay Lộ Vân Phi đã lướt nhanh như vệt sao băng cắm phập vào ngực hắn xuyên thấu sau lưng.

Rút kiếm, xuất thủ nhanh không tưởng, đối phương chưa kịp nghĩ đến phản ứng thì đã trúng kiếm.

Âu Thiếu Bạch hai tay thò vào trong túi định rút ám khí phóng ra, nhưng hắn vĩnh viễn không bao giờ có cơ hội rút tay ra được nữa. Âu Thiếu Bạch hai mắt trợn tròn ngung nhìn chằm chập vào Lộ Vân Phi, chừng như đến chết hắn vẫn không còn tin nổi trong thiên hạ lại có người thi thố kiếm pháp thần tốc đến như thế. Đương nhiên, nếu hắn hiểu rằng kiếm pháp Lộ Vân Phi thi triển chính là Ma Âm kiếm thì có lẽ hắn không còn ngạc nhiên.

Lộ Vân Phi thâu kiếm lại, thân hình Âu Thiếu Bạch cũng đổ xuống, máu tứa ra thành vòi lan cả ra sàn điện. Lộ Vân Phi đưa ánh mắt lạnh lùng nhìn xác Âu Thiếu Bạch, cất tiếng lạnh lùng nói:

- Thiếu nợ trả tiền, hành ác đền tội là quy luật xưa tay. Người là tên thứ hai lên đường, tên thứ ba là ai còn chờ xem cơ hội.

Vừa lúc này bên ngoài có tiếng chân người đập mạnh trên đá lao xao, Lộ Vân Phi quay đầu nhìn nhanh phát hiện bốn năm người đang xông thẳng vào miếu, chỉ bằng một cái tung người nhẹ nhàng, cả thân hình chàng đã ẩn khuất ngay sau án thờ.

Đám người kia nhanh chóng bước vào trong miếu, chỉ thoáng nhìn cũng nhận ra ngay là người của Tu La Cung, đi đầu chính là Ngoại vụ tổng quản Cung Thiên Túc, theo sau là bốn tay Hồng Hoa võ sĩ. Một tên võ sĩ đầu tiên nhận ra các xác chết Âu Thiếu Bạch nằm trên vũng máu liền la lên:

- Á! Là Âu hương chủ...

Năm người lập tức vây quanh thi thể Âu Thiếu Bạch, Cung Thiên Túc xem xét nhanh rồi nói:

- Máu còn chảy, hung thủ chạy chưa xa, truyền lệnh ra ngoài cho toàn nhân mã lục soát vùng quanh đây, phải bắt cho được hung thủ.

Một tên võ sĩ đứng gần đáp lớn một tiếng nhận lệnh rồi quay gót chạy đi ngay. Cung Thiên Túc giọng đầy kích động quay lại nói:

- Bốn cung từ lúc khai sáng đến nay chưa từng có nhân vật nào trong giang hồ dám công nhiên đối địch, tên này dám ra tay hạ thủ hương chủ của bốn cung đủ thấy gan to bằng trời, hẳn là nhân vật nào đây?

Một tên võ sĩ lên tiếng góp lời:

- Tổng quản, Vô Danh Hoa nhất định là đồng bọn với tên này.

Cung Thiên Túc gật đầu nói:

- Đây là điều không còn hoài nghi. Vô Danh Hoa chỉ là một thiếu nữ mà công nhiên hai lần thâm nhập bốn Cung. Lần thứ hai y thị đắc thủ trộm mất bảo vật. Nếu như không tìm lại được vật bị mất, thì có lẽ bốn cung từ nay danh tiếng sẽ bị suy giảm trên giang hồ.

Nghe một câu đầy nghiêm trọng thế này, cũng biết được vật mà Lãnh Thanh Nga trộm của Tu La Cung phải là một vật vô cùng quan trọng, nhưng thực ra là vật gì chứ?

Một tên võ sĩ khác nói:

- Còn có thêm một tên quái khách đội nón trúc...

Cung Thiên Túc nói:

- Đương nhiên! Y chính là người đồng bọn với nhau, chúng ta hãy nhanh truy lùng khắp miếu này xem.

- Dạ!

Cả bọn đáp lớn một tiếng rồi chạy tản ra khắp nơi tìm kiếm.

o O o